

การจัดทำความตกลงการค้าเสรีอาเซียน - สหภาพยุโรป

เรื่องเดิม

1. ในการประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน-สหภาพยุโรป (AEM-EU) ครั้งที่ 3 เมื่อวันที่ 4 เมษายน 2546 ณ เมืองหลวงพระบาง ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สหภาพยุโรปได้เสนอให้เริ่มต้นการจัดทำกรอบความร่วมมือในระดับภูมิภาค Trans-Regional EU-ASEAN Trade Initiative (TREATI) โดยมีเป้าหมายสู่การจัดทำความตกลงสิทธิพิเศษทางการค้า (Preferential Regional Trade Agreement) ระหว่าง 2 กลุ่มในอนาคต

2. ต่อมาที่ประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน-สหภาพยุโรป (AEM-EU) ครั้งที่ 6 เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2548 ณ เมืองฮาลองเบย์ ประเทศเวียดนาม มีมติให้จัดตั้ง Vision Group on ASEAN-EU Economic Partnership ขึ้น เพื่อทำการศึกษานโยบายขยายความสัมพันธ์ระหว่างอาเซียนกับสหภาพยุโรปให้มากกว่า TREATI รวมทั้งศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดทำความตกลงเขตการค้าเสรีระหว่าง 2 ภูมิภาค

3. ในการประชุม AEM-EU Consultations ครั้งที่ 7 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2549 ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ Vision Group ได้เสนอรายงานสรุปผลการศึกษาลักษณะที่พบจากการจัดทำ ASEAN-EU FTA ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ รวมทั้งแนวทางการจัดทำความตกลงการค้าเสรีระหว่างอาเซียนและสหภาพยุโรปต่อรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนและกรรมาธิการการค้ายุโรป

4. ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีรับทราบรายงานและข้อเสนอแนะของ ASEAN-EU Vision Group ที่เสนอให้ทั้งสองภูมิภาคมีการกระชับความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างกันในลักษณะหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ ซึ่งจะดำเนินการควบคู่กัน 2 แนว คือการทำความตกลงการค้าเสรีและการขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างกัน เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดและมีความสมดุลของประโยชน์

ทั้งสองฝ่ายได้ดำเนินการภายในเพื่อขอความเห็นชอบให้เจรจาความตกลงการค้าเสรีระหว่างอาเซียนและสหภาพยุโรป

5. เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2550 คณะมนตรียุโรปได้ให้ความเห็นชอบให้คณะกรรมาธิการยุโรปเจรจาความตกลงการค้าเสรีกับอาเซียน อินเดีย และเกาหลีใต้

6. ในการประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนและสหภาพยุโรป (AEM-EU) ครั้งที่ 8 เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2550 ณ ประเทศบรูไน ที่ประชุมได้มีแถลงการณ์ร่วมประกาศเจตนารมณ์ที่จะจัดทำความตกลงการค้าเสรีระหว่างอาเซียนและสหภาพยุโรป โดยตกลงให้กระบวนการเจรจาประกอบด้วยสมาชิกของอาเซียนทั้งหมด และได้ตกลงให้ตั้งคณะกรรมการร่วม (Joint Committee) ขึ้น เพื่อทำหน้าที่กำหนดรายละเอียดของรูปแบบการเจรจา (modality) กรอบการเจรจา (work Programme) และระยะเวลาการเจรจา (time schedule) ต่อไป

7. เมื่อวันที่ 10-20 กรกฎาคม 2550 ฝ่ายธนาคารโลกเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมคณะกรรมการร่วมจัดทำความตกลงการค้าเสรีอาเซียน - สหภาพยุโรป ครั้งที่ 1 ที่เมืองดานัง ประเทศเวียดนาม

ที่ประชุมได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการเจรจาความตกลงการค้าเสรีของแต่ละฝ่าย รวมทั้งได้หารือในเบื้องต้นเกี่ยวกับโครงสร้างความตกลง การแบ่งคณะทำงาน และตารางการทำงานตลอดช่วงปี 2007 - 2009

8. เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2550 คณะกรรมการนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศได้มีมติเห็นชอบให้อธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ เป็นหัวหน้าคณะเจรจาความตกลงการค้าเสรีอาเซียน - สหภาพยุโรป และให้กระทรวงพาณิชย์ออกคำสั่งตั้งทีมเจรจาของไทย ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากส่วนราชการต่าง ๆ ที่รับผิดชอบในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่โดยตรง

9. กระทรวงพาณิชย์ ได้มีคำสั่งที่ 289/2550 แต่งตั้งคณะเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีอาเซียน - สหภาพยุโรป โดยมีอธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศเป็นหัวหน้าคณะเจรจา และมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจากกระทรวงต่าง ๆ เช่น กระทรวงการคลัง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงการต่างประเทศ เป็นต้น ร่วมเป็นคณะเจรจา

10. เมื่อวันที่ 21-23 ตุลาคม 2550 สิงคโปร์ได้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมคณะกรรมการร่วมจัดทำความตกลงการค้าเสรีอาเซียน - สหภาพยุโรป ครั้งที่ 2 ขึ้น ณ ประเทศสิงคโปร์ ที่ประชุมสามารถตกลงกันได้เกี่ยวกับรูปแบบ กรอบ และกำหนดระยะเวลาการเจรจา โดยการเจรจาจะครอบคลุมการเปิดตลาดสินค้า บริการ และการลงทุน รวมทั้งความร่วมมือ โดยจะเจรจาปีละ 4 ครั้ง มีคณะกรรมการร่วมจัดทำความตกลงการค้าเสรีอาเซียน - สหภาพยุโรปเป็นกลุ่มเจรจาหลัก และจะมีการตั้งคณะทำงานและกลุ่มเจรจาต่าง ๆ ขึ้น หลังจากสามารถตกลงหัวข้อการเจรจาทั้งหมดได้แล้ว ทั้งนี้ การเจรจาในเรื่องอื่น ๆ เช่น ทรัพย์สินทางปัญญา การจัดซื้อโดยรัฐ การแข่งขัน จะมีการหารือกันในการประชุมครั้งต่อไป

11. เพื่อให้การเจรจาความตกลงการค้าเสรีอาเซียน - สหภาพยุโรปเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สหภาพยุโรปได้เสนอที่จะให้ความช่วยเหลือโดยการจัดสัมมนาหรือประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อให้ความรู้แก่คณะเจรจาอาเซียนเกี่ยวกับการเจรจาในด้านต่างๆ 2-3 วันก่อนที่จะมีการประชุมแต่ละรอบ

12. ที่ประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนและสหภาพยุโรป ครั้งที่ 9 เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2550 ณ ประเทศสิงคโปร์ ที่ประชุมได้เห็นชอบให้เริ่มการเจรจาความตกลงการค้าเสรีระหว่างอาเซียนและสหภาพยุโรป

13. การประชุมคณะกรรมการร่วมจัดทำความตกลงการค้าเสรีอาเซียน - สหภาพยุโรป ครั้งที่ 3 จัดขึ้นระหว่างวันที่ 30 มกราคม - 1 กุมภาพันธ์ 2551 ที่กรุงบรัสเซลส์ประเทศเบลเยียม การประชุมยังอยู่ในขั้นตอนของการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นและความคาดหวังของแต่ละประเทศ

14. การประชุมในครั้งนี้นีสหภาพยุโรปได้นำเสนอหัวข้อต่างๆ ที่ต้องการให้รวมอยู่ในความตกลง ได้แก่ การค้าสินค้า มาตรการสุขอนามัย อุปสรรคทางเทคนิคทางการค้า กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า การต่อต้านการฉ้อโกงทางศุลกากร มาตรการที่มิใช่ภาษี มาตรการเยียวยาทางการค้า การอำนวยความสะดวกทางการค้า การค้าบริการ การลงทุน การเงิน การค้าโดยรัฐ การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การแข่งขัน การพัฒนาที่

ที่ยั่งยืน ทั้งแวดล้อม แรงงาน และสังคม การเคลื่อนย้ายเงินทุน และการยุติข้อพิพาท ซึ่งก็ประชุมได้
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในแต่ละหัวข้อ

15. สหภาพยุโรปให้เหตุผลในการรวมเรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้ในความตกลงการค้าเสรีว่าสหภาพ
ยุโรปเห็นว่าควรทำการค้าควรให้ความสำคัญกับสวัสดิการสังคม ซึ่งควรจะเพิ่มขึ้นควบคู่ไปกับการพัฒนา
ประเทศ ในหัวข้อการพัฒนาที่ยั่งยืนสหภาพยุโรปเสนอให้ทั้งสองฝ่ายส่งเสริมการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมตาม
หลักการของความตกลงระหว่างประเทศต่างๆ ด้านสิ่งแวดล้อม และให้ความคุ้มครองแรงงานตามมาตรฐาน
หลักขององค์การแรงงานสากล ทั้งนี้ สหภาพยุโรปยืนยันว่าจะไม่มีการนำเรื่องแรงงานและสิ่งแวดล้อมมาเป็น
เหตุฟ้องร้องหรือแข่งขันทางการค้าระหว่างกัน

16. อาเซียนและสหภาพยุโรปได้ประชุมคณะกรรมการร่วมฯ ครั้งที่ 4 ที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 16-18 เมษายน
2551 การประชุมครั้งนี้ได้เปิดโอกาสให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้เชี่ยวชาญในเรื่องต่อไปนี้
ได้แก่ มาตรการสุขอนามัยพืชและสัตว์ มาตรการด้านอุปสรรคทางเทคนิคทางการค้า พิธีการศุลกากรและการ
อำนวยความสะดวกทางการค้า การระงับข้อพิพาท กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า และการค้าบริการและการ
ลงทุน

สถานะล่าสุด

การประชุมคณะกรรมการร่วมจัดทำความตกลงการค้าเสรีอาเซียน – สหภาพยุโรป ครั้งที่ 5 จะมีขึ้น
ในปลายเดือนมิถุนายน 2551 ณ ประเทศฟิลิปปินส์

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

18 เมษายน 2551

โครงการบัตรเดินทางสำหรับนักธุรกิจเอเปค

APEC Business Travel Card (ABTC)

1. ภูมิหลัง

1.1 โครงการบัตรเดินทางสำหรับนักธุรกิจเอเปค (ABTC) เป็นโครงการที่ตอบสนองความต้องการที่จะอำนวยความสะดวกในการเดินทางเพื่อประกอบธุรกิจระยะสั้นสำหรับนักธุรกิจในกลุ่มเอเปค เป็นการตอบสนองตามข้อเสนอของสภาที่ปรึกษาธุรกิจเอเปค (APEC Business Advisory Council- ABAC) ที่มีรายงานเสนอผู้นำเขตเศรษฐกิจเอเปค ใน ปี 2539 และ 2540 ให้อำนวยความสะดวกนักธุรกิจในการเดินทางเข้าออกระหว่างกัน

1.2 ในปี พ.ศ. 2539 ฟิลิปปินส์ เกาหลีใต้ และออสเตรเลีย ตกลงเข้าร่วมโครงการนำร่อง ABTC ไทยได้ลงนามเข้าร่วมโครงการอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2544

1.3 ปัจจุบัน มีสมาชิกเข้าร่วมโครงการ ABTC ทั้งสิ้น 19 เขตเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้

เขตเศรษฐกิจร่วมโครงการ ABTC

1. ออสเตรเลีย	2. บรูไน	3. ชิลี	4. จีน	5. ฮังการี
6. อินโดนีเซีย	7. ญี่ปุ่น	8. เกาหลีใต้	9. มาเลเซีย	10. เม็กซิโก (ตั้งแต่ 22 ตุลาคม 2550)
11. นิวซีแลนด์	12. เปรู	13. ฟิลิปปินส์	14. ปาปัว นิวกินี	15. สิงคโปร์
16. ไทย	17. จีนไทเป	18. เวียดนาม	19. สหรัฐฯ (สมาชิกชั่วคราว – transitional member)	20. แคนาดา (สมาชิกชั่วคราว – transitional member)

เขตเศรษฐกิจที่ยังไม่เข้าร่วมโครงการ ABTC คือ รัสเซีย

1.4 เม็กซิโกประกาศเข้าร่วมโครงการ ABTC อย่างเต็มรูปแบบ และจะดำเนินการออกบัตรและให้ pre-clearance แก่นักธุรกิจผู้ร้องจากเขตเศรษฐกิจร่วมโครงการฯ อื่นๆ ตั้งแต่วันที่ 22 ตุลาคม 2550 เป็นต้นไป

1.5 ในการประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสภายใต้กรอบแบบเปิดหรือ Open Business Mobility Group (BMG) ครั้งที่ 2550 ที่เมืองแกลส์ ประเทศออสเตรเลีย เมื่อวันที่ 24-26 มิถุนายน 2007 ที่ประชุมได้มีมติรับ สหรัฐอเมริกา เป็นสมาชิกชั่วคราว (Transitional Member) ในโครงการบัตรเดินทาง ABTC โดยกำหนดให้

สหรัฐฯ ดำเนินการด้านกฎหมายภายในเพื่อรองรับและทำให้สอดคล้องกับข้อปฏิบัติใน ABTC Operating Framework ก่อนเข้าร่วมโครงการอย่างเต็มรูปแบบ ระยะเวลา 3 ปี

1.6 ปัจจุบัน มีผู้ถือบัตร ABTC รวมทั้งสิ้นประมาณ 40,000 ราย และไทยมีผู้ถือบัตรแล้วประมาณ 1,400 ราย ทั้งนี้ ไทยโดยสำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการร่วม 3 สถาบันภาคเอกชน (กกร.) มีกำหนดจะลงนามในสัญญาจัดจ้างบริษัทจันทน์พาณิชย์ ผลิตภัณฑ์ ABTC ในช่วงต้นเดือนมิถุนายน 2551 (ปัจจุบันออสเตรเลียได้ช่วยพิมพ์บัตร ABTC ให้ไทยและสมาชิกเอเปคอื่นอีก 5-6 เขตเศรษฐกิจ)

1.7 อนึ่ง ขณะนี้เอเปคอยู่ระหว่างการหารือการดำเนินงานเกี่ยวกับการบรรจุข้อมูลชีวภาพของผู้ถือบัตร ABTC

2. สิทธิพิเศษของผู้ถือบัตร

2.1 นักธุรกิจจากเขตเศรษฐกิจร่วมโครงการ ABTC สามารถเดินทางเข้าออกเขตเศรษฐกิจสมาชิกร่วมโครงการฯ เพื่อจุดประสงค์ทางธุรกิจระยะสั้น โดยไม่ต้องขอรับการตรวจลงตรา กล่าวคือ การได้รับวีซ่าล่วงหน้า หรือ pre-clearance และจะได้รับอนุญาตให้พำนักในประเทศที่ร่วมโครงการ ตั้งแต่ 60-90 วันในแต่ละครั้ง บัตรมีอายุ 3 ปี ผู้ถือบัตรสามารถใช้ช่องทางพิเศษ (APEC Lanes) เพื่อรับการอำนวยความสะดวกในการตรวจคนเข้าเมืองที่ทำอากาศยานนานาชาติของเขตเศรษฐกิจสมาชิกได้

(หมายเหตุ :- ในขั้นนี้ ไทยกับสหรัฐฯ จะยังไม่อนุมัติ pre-clearance แก่นักธุรกิจผู้ร้องขอซึ่งกันและกัน ดังนั้น บัตรเดินทาง ABTC ของผู้ถือสัญชาติไทยจะไม่ปรากฏข้อความชื่อย่อของสหรัฐฯ (USA) ในขณะเดียวกัน บัตรเดินทาง ABTC ของผู้ถือสัญชาติอเมริกันจะไม่ปรากฏข้อความชื่อย่อของไทย (THA))

- บุคคลสัญชาติไทย ซึ่งถือบัตรเดินทาง ABTC หากประสงค์จะเดินทางเข้าสหรัฐฯ ต้องได้รับการตรวจลงตราก่อน ทั้งนี้ ผู้ถือบัตรสามารถใช้ช่องทาง ABTC lane ในทำอากาศยานนานาชาติของสหรัฐฯ เพื่อรับการอำนวยความสะดวกในการเข้าเมือง

- บุคคลสัญชาติอเมริกัน ซึ่งถือบัตรเดินทาง ABTC ชั่วคราว (บัตรที่ยังไม่ได้รับการ pre-clearance ครบจากทุกเขตเศรษฐกิจ – interim card) แต่ประสงค์จะเดินทางเข้าไทยโดยการยกเว้นการตรวจลงตรา (ผ.30) สามารถใช้ช่องทาง ABTC lane ที่ทำอากาศยานนานาชาติได้

3. ขั้นตอนการขอบัตร ABTC สำหรับนักธุรกิจไทย

3.1 กรอกใบสมัครเพื่อขอรับบัตรเดินทางสำหรับนักธุรกิจเอเปค 2 ใบ และยื่นใบสมัครฯ พร้อมด้วยสำเนาหนังสือเดินทางที่มีอายุอย่างน้อย 3 ปี 6 เดือน และรูปถ่ายสีขนาด 2 นิ้ว 2 รูป ที่ (1) สภาหอการค้าไทยแห่งประเทศไทย (2) สมาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และ (3) สมาคมธนาคารไทย ตามที่บริษัทของผู้สมัครเป็นสมาชิกอยู่ ค่าธรรมเนียม 3,000 บาท

3.2 หน่วยงานที่ผู้สมัครเป็นสมาชิกจะตรวจสอบความถูกต้องของเอกสาร และผ่านกระบวนการพิจารณาของแต่ละสถาบัน ก่อนนำส่งเอกสารทั้งหมด พร้อมค่าธรรมเนียมรายละ 3,000 บาท ไปยังสำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการร่วม 3 สถาบันภาคเอกชน (กกร.) เพื่อเอกสารและบันทึกรายละเอียดจากผู้สมัครก่อนนำไปยังกรรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ

3.3 กรมการกงสุลจะป้อนข้อมูลของผู้สมัครทั้งหมดเข้าสู่ระบบเพื่อแจ้งสมาชิกอื่นๆ อีก 16 เขตเศรษฐกิจตรวจสอบประวัติและขอรับ pre-clearance ขั้นตอนนี้อาจใช้เวลาประมาณ 4-6 เดือน เนื่องจากแต่ละเขตเศรษฐกิจที่เข้าร่วมโครงการมีกระบวนการและขั้นตอนการตรวจสอบคำร้องและการอนุมัติบัตรที่แตกต่างกัน

3.4 เมื่อผู้ยื่นขอบัตรได้รับ pre-clearance จากทั้ง 17 เขตเศรษฐกิจแล้ว ออสเตรเลียในฐานะผู้ผลิตบัตรจะดำเนินการออกบัตรและจัดส่งมาให้กรมการกงสุล ซึ่งขั้นตอนนี้ ใช้เวลาประมาณ 2 สัปดาห์ จากนั้น กรมการกงสุลจะจัดส่งบัตรไปยังผู้สมัครตามช่องทางที่เหมาะสม และบันทึกข้อมูลบัตรไว้เป็นหลักฐานอ้างอิง ผู้ถือบัตรสามารถเดินทางเข้าออกโดยไม่ต้องขอวีซ่าอีก ทั้งนี้ นักธุรกิจของเขตเศรษฐกิจเอเปคที่เข้าร่วม ABTC Scheme จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนเดียวกัน โดยกรมการกงสุลใช้เวลาประมาณ 2 สัปดาห์สำหรับขั้นตอนการตรวจสอบประวัติของนักธุรกิจของเขตเศรษฐกิจอื่นๆ ก่อนให้ pre-clearance

5. เมื่อเดือนกันยายน 2549 ออสเตรเลียได้พัฒนาระบบงาน ABTC โดยทำให้การป้อนข้อมูลผู้ยื่นคำร้องขอมีบัตรเชื่อมโยงข้อมูลกับสมาชิกร่วมโครงการอื่นๆ และพัฒนาระบบให้เป็นแบบ internet-based ไม่ต้องส่งข้อมูลผ่าน server ที่ออสเตรเลีย ทำให้การเชื่อมโยงข้อมูลเป็นไปแบบ real-time การใช้ระบบงานคล่องตัว และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งในอดีตระบบงาน ABTC เป็นการปฏิบัติงานในระบบ stand alone ของแต่ละประเทศ การเชื่อมโยงและการ share ข้อมูลต้องส่งผ่าน server ที่ออสเตรเลีย ซึ่งเป็น hub country ที่ดูและระบบ

6. ในอนาคตไทยมีโครงการที่จะผลิตบัตรเอง โดยศูนย์ผลิตบัตร ABTC จะตั้งอยู่ที่ กทม. กล่าวคือ ภายหลังจากที่ผู้ยื่นขอบัตรได้รับ pre-clearance ตามข้อ 4 แล้ว กรมการกงสุลจะจัดส่งข้อมูลให้ กทม. เพื่อผลิตบัตรให้แก่ผู้ยื่นขอบัตร ซึ่งจะทำให้ลดระยะเวลาการรอรับบัตรลงได้อีก 2 สัปดาห์

กองตรวจลงตราและเอกสารเดินทางคนต่างด้าว

กรมการกงสุล

มิถุนายน 2551

United Nations Conference on Trade and Development

Distr.: Limited
25 April 2008

Original: English

Twelfth session

Accra, Ghana
20–25 April 2008

The Accra Declaration

We, the member States of UNCTAD, gathered in Accra, Ghana, from 20 to 25 April 2008, for the twelfth session of the Conference, agree on the following declaration:

1. The visionaries who created UNCTAD in 1964, just as most people on this great continent of Africa were winning their independence, would have felt vindicated by today's interconnected world and its globalized economy. Their founding tenet, that broad-based and sustainable prosperity cannot be achieved without both trade and development working in harmony in an interdependent world, has never been more pertinent.

2. We commend UNCTAD – as the focal point of the United Nations for the integrated treatment of trade and development and the interrelated issues in the areas of finance, technology, investment and sustainable development – for its substantial contribution to advancing the development agenda and supporting developing countries to address challenges and maximize benefits from the globalized world economy. We reiterate our commitment to UNCTAD.

3. Today, we recommit ourselves to uphold a well-functioning, universal, rules-based, open, non-discriminatory and equitable multilateral trading system which promotes development. We strongly emphasize global partnership to maximize development gains for all from globalization. We uphold the decisions taken at UNCTAD XII and urge member States and UNCTAD to put into effect the Accra Accord.

4. The outcome of this Conference will make an important contribution towards equitable and inclusive access to benefits of globalization arising from trade, finance, investment, technology and innovation, and full and productive employment. It will also inform the forthcoming major events on development, including the Development Cooperation Forum of the Economic and Social Council, the Accra High-level Forum on Aid Effectiveness, the high-level event on the Millennium Development Goals during the sixty-second session of the General Assembly, and the Financing for Development Review Conference, as well as other relevant initiatives on development.

5. Our deliberations at UNCTAD XII took place near the mid-point in the global effort to achieve the Millennium Development Goals (MDGs). Our collective record in attaining the MDGs is mixed. If the current trend is sustained, the MDG poverty-reduction target will be met for the world as a whole and for most regions. Yet some regions are not on track to achieve all the MDGs, and the projected shortfalls are most severe in sub-Saharan Africa. Moreover, challenges such as rising food and energy prices, and global economic uncertainties, compounded by climate change, have the potential to decelerate global and developing countries' growth, undermine gains from poverty reduction efforts, and pose direct risks to the poor, as well as to the social and political fabric in many countries. We must remain vigilant to ensure that our economic policies and the work of UNCTAD promote inclusive growth that will help countries attain and sustain the internationally agreed development goals, including the MDGs.

6. We resolve to find integrated solutions to these challenges. We recommit ourselves to redouble our efforts to combat poverty and hunger, and pledge to take immediate steps to bolster the world's food security. We will take all necessary measures to meet urgent humanitarian needs in developing countries, particularly least developed countries (LDCs) and Africa. We will pay special attention to the food and nutritional needs of mothers and children. Care should be taken to ensure that trade in food products is not unnecessarily inhibited. In the medium to longer term, we will support national efforts towards increased food production, especially in Africa, LDCs and net food-importing developing countries. These efforts need to be accompanied by collective measures at the global level and an enabling environment – particularly by meaningful reform and liberalization of trade in agriculture and improved official development assistance (ODA) flows to the agricultural sector of developing countries. We also welcome the decision of the Secretary-General of the United Nations to establish a high-powered task force, comprised of eminent experts and leading policy authorities, to address the food security issue.

7. We recognize that rising food prices and agriculture input costs reflect an emerging new global commodity economy. These developments also present a unique opportunity to promote economic growth and sustainable development by improving the productivity of the commodity sectors of developing countries. We will strengthen the commodity sectors by substantially increased public and private investment, and greater value added and diversification.

8. UNCTAD XII took place at an important point in the evolution of the world economy. It followed a five-year run of robust global economic growth, prior to the onset of current difficulties. A new phase of globalization has emerged, in which the developing countries play an important role as a new and additional engine of the global economy. Although many old development challenges persist, including enduring poverty and inequality in many parts of the world, the emergence of some developing countries as regional and global dynamos of trade and investment presents fresh opportunities for development. The potentials of South–South cooperation should be fully harnessed as a real complement to, and not a substitute for, North–South cooperation.

9. We recognize that many developing countries, especially African countries and the LDCs, continue to remain on the margins of the globalization process, and are lagging behind in the achievement of the Millennium Development Goals. Their development will remain a key priority of the international community. We commend the efforts of these countries to scale up their development performance, and encourage them to deepen such efforts. The international community will make further efforts – including through mobilizing development finance and technical cooperation, broadening market access and effectively dealing

with trade-distorting non-tariff measures – to accelerate development and promote positive integration into the world economy. We will strengthen support to the ongoing integration process in Africa, in particular the New Partnership for Africa's Development (NEPAD).

10. The outcome of the Doha Round of trade negotiations should ensure fair, balanced, equitable and market-opening commitments, which can deliver major benefits for development. We resolve to redouble efforts towards an expeditious conclusion of the negotiations, with meaningful and significant development outcomes. The agreement reached at the Sixth World Trade Organization Ministerial Conference, held in Hong Kong, China, to provide duty-free and quota-free market access for LDCs should be respected and implemented. The commitments made at the same conference with regard to cotton should be honoured.

11. In the context of Aid for Trade, we call for stronger national action and international support to help build domestic productive competitive export supply capacities, as well as trade-supportive logistics for developing countries, including Africa, LDCs, landlocked developing countries, small island developing States and other structurally weak and vulnerable small economies. Aid for Trade could make a meaningful contribution to respond to these challenges. Aid for Trade should be adequately resourced and implemented, through multilateral and bilateral channels, with the United Nations and other multilateral organizations playing an important role. Implementation, monitoring and evaluation mechanisms should ensure efficient and effective utilization of Aid for Trade resources.

12. We recognize that mobilizing public and private financial resources for development is an integral element of the global partnership for development. We are concerned at the decline in the levels of ODA in recent years. We commend the sharp increase in ODA by a number of donor countries, and call upon all donors to honour their ODA commitments and to improve the effectiveness of ODA in support of nationally-owned national development strategies. We also emphasize the special importance of continued work towards durable solutions to the debt sustainability and management problems of developing countries.

13. Foreign direct investment can generate employment, transfers of technology and knowledge, access to international markets and competition, and can be complementary to national, regional and international efforts to mobilize resources for development. To seize opportunities, countries need active and well-sequenced policies to maximize the development benefits of investment flows. All countries should contribute to an enabling environment to attract foreign direct investment and increase domestic investment. In this context, investment in infrastructure, development of human resources and strengthening of institutional capacities are all relevant for sustained economic growth.

14. Financial systems continue to adapt to the realities of the twenty-first century, and should have the capacity to help reduce uncertainty and support economic growth. All countries can contribute to international financial resiliency by promoting transparent, predictable and effective regulatory regimes. In order to complement national development efforts, we recognize the urgent need to enhance coherence, governance and consistency of the international monetary, financial and trading systems. There is now greater urgency to enhance the voice and participation of developing countries and countries with economies in transition in policymaking in the areas of trade, money and finance. We encourage further progress in this regard.

15. Inclusive globalization will require fuller participation of all countries in today's global knowledge and information society. We will encourage public sector, private sector and civil society actors to strengthen efforts to put the dynamic forces

of information, technology, innovation, creativity and diversity at the service of fair and equitable development for all.

16. While development is the primary responsibility of each country, domestic efforts should be facilitated and complemented by an enabling international environment based on multilaterally agreed and applied rules. It is for each Government to evaluate the trade-off between the benefits of accepting international rules and commitments, and the constraints posed by the loss of policy space. We also underline the importance of sound policies and good governance at all levels, and the effective participation and contribution of all stakeholders, including the Government, private sector and civil society. We call for further progress in enhancing the role of women at all levels of society. We also emphasize the importance of competition policies to improve consumer welfare and competitiveness.

17. Climate change currently poses a significant challenge, especially to the poor, who are least equipped to adapt. Climate change adaptation and mitigation need to be urgently addressed, in accordance with the provisions and principles of the United Nations Framework Convention on Climate Change, bearing in mind the principle of common but differentiated responsibilities and respective capabilities, and taking into account social and economic conditions and other relevant factors. Adequate financing and technology will be critical to help developing countries to rise to this challenge. The trade and development aspects of climate change are important for development prospects of developing countries, and should be adequately taken into account in mitigation and adaptation strategies.

18. Our accomplishments in Accra, and our actions to strengthen UNCTAD by enhancing its developmental role, impact and institutional effectiveness, represent our abiding commitment to the vision of global economic growth and shared prosperity that our UNCTAD founders brought to this process 44 years ago. We best honour them by translating our decisions at this Conference into concrete actions for the benefit of future generations. To this end, we pledge to keep our multilateral trade and development institutions strong. In this spirit, let us move forward together towards UNCTAD XIII in Qatar.

“Soft Power: Europe and Asia Cooperating Together”

**Presentation at the
6th Asia-Europe Young Parliamentarians’ Meeting (AEYPM)**

**during the
Dinner at the Princen Logement in the ancient abbey of the
Province of Zeeland, Middelburg, Zeeland
Wednesday, 28 February 2007**

by

**Dr Sebastian Bersick,
Senior Research Fellow, European Institute for Asian Studies
(Brussels)**

This presentation draws on a paper I presented during my ASEF Lecture Tour 2006 in Singapore, Manila, Kuala Lumpur, Bangkok and Jakarta. For the complete paper see:
<http://www.civdialogue.asef.org/SebastianBersick.htm>

When thinking of issues where Asia and Europe can work together political and trade relations usually set the framework. As I will argue one area where Asia and Europe can work together is the domain of soft power. This is why I have called my presentation “Soft Power: Europe and Asia Cooperating Together”. In fact developing Asia-Europe soft power is an important aspect of global governance in the 21st century.

More than a decade after European and Asian state actors had decided to reframe their relations in response to the end of the Cold War the international context has changed dramatically.¹ East Asian regionalism is no longer an idea but is rapidly developing with South-East Asian and North-East Asian stakeholders cooperating in a plethora of policy fields. Yet, though European state actors and the European Union have been instrumental in providing the rationale for such a development, the consequences of East Asian community building for the development of a new international world order are largely unknown. So equally, are the involved concepts and constraints.

Relating to fears that an exclusive East Asian regionalism is being established, Joseph Nye has urged the US administration „to pay more attention to the balancing of [Chinese] soft power in Asia”². As I am going to argue, this identified need is a function of the US administration’s reluctance to engage with East Asian countries, and foremost China, in an inter-regional institution. The current US approach to China’s and Asia’s rise in the 21st century thus constitutes a constraint to the making of Asian soft power.

The approach of the European Union to East Asia does not result in this constraint.³ To the contrary, by way of inter-regional cooperation within the overall framework of the Asia-Europe Meeting (ASEM) process the European Union and its Member States project European soft power to East Asia.⁴ By doing so the EU has facilitated and impacted on processes of East Asian region building thereby facilitating not only the increase of Chinese soft power in East Asia but also the emergence of Asian soft power.

At the same time, the ASEM process constitutes a Euro-Asian soft power approach to global governance.⁵ European and Asian actors project their concepts of soft power, that is, their respective models of regional cooperation, and commonly define the norms, principles and

rules of how to cooperate in a multilateral institution that furthers the formation of a regional actor on the Asian side (ASEAN+3) and an inter-regional regime (ASEM).

ASEAN countries have successfully coaxed China into processes of East Asian region and community building by engaging China in East Asia. Thus, all Asian ASEM participants and their European partners have the opportunity to “balance the influence of Chinese soft power” as Nye recommends. Yet, this general assessment needs to be qualified.

On the one hand, it would be misleading to analyse the EU strategy vis-à-vis the People's Republic of China (PRC) in mere balance of power categories. Institution building – even when informal in nature and modelled after the so-called Asian way, as it is the case with ASEM, is the main characteristic of the EU's concept. European actors believe that a soft power approach is a necessary component of regional stability.⁶ On the other hand, the ASEM process generates Euro-Asian soft power. Its external dimension relates to the systemic implications of the ASEM process and the role of the USA.

According to Joseph Nye, soft power will be defined as the “ability to get what you want through attraction rather than coercion or payment”⁷. In this context I shall focus on the foreign policy dimension of soft power⁸.

The making of Euro-Asian soft power is a decisive political issue. This is for mainly three reasons:

1. China successfully uses soft power as a tool of its foreign policy.
2. Via the ASEM process the EU has been instrumental in enhancing Chinese soft power in East Asia.
3. The EU and the US do not agree on the use of soft power by China.

Joseph Nye argues that because of China's ability to make greater use of culture, political values and diplomacy as sources of soft power the US runs the risk of losing influence in Asia. According to his outlook, one indicator of this process is Washington's absence from the East Asia Summit. This assessment refers to the institutionalization of an East Asian regionalism and the response to it by the rest of the world.

What then are the concepts of Asian and EU soft power approaches with regard to this development?

China holds the key for regional cooperation and integration in East Asia. This is not to say that Japan, South Korea or the ASEAN are less important as partners for the EU. Yet, without the increasing dynamic interaction between East Asian and Chinese stakeholders the trend of regionalization in East Asia would not be in place. This trend has been building since the Asian financial crisis. It is the strongest indicator for the increase of Chinese soft power in East Asia.⁹ The signing, in 2002, of a framework agreement establishing a China-ASEAN Free Trade Area that has been scheduled to enter into force by 2010, is one important indicator for this ongoing paradigm shift of the international system.¹⁰

The policy of the EU towards the East Asian region and China is a multilevel engagement policy. Furthermore, it is a mixture of bilateral and multilateral approaches. Besides meetings on the bilateral level, the EU and its Member States meet their Asian counterparts in fora including the ASEAN Regional Forum (ARF) and through the ASEM process. Thus, it is a central aim of the actors to increase international cooperation not only bilaterally but also multilaterally.

The politics of inter-regional relations as we can observe them in the ASEM process are based on two fundamental principles: firstly multilateralism and, secondly, regionalism. During the 11 years of its development, the cooperation between the ASEM participants has become more intense than anybody could have expected in the middle of the 1990s. Thereby a regime is unfolding that shapes the context for policy choices and strengthens multilateralism as an organizing principle of the international system through inter-regionalism.¹¹

Its inter-regional setting enables the ASEM actors to develop, coordinate and implement policies in a multilateral framework.

This strategy of institution building (on the inter-regional level) and the EU's engagement approach to China and East Asia needs to be explained within the new systemic context that is emerging after the end of the Cold War. In this context the assumption that institution building on the regional and inter-regional level will facilitate shaping the context for future policy choices is an inherent element of the EU's approach to Asia.

At this point, the US approach to Asia and the EU's differ fundamentally as the US does not make use of the principles of regionalism and multilateralism in an inter-regional context.¹²

Current US-China relations fail to take into account that an engagement policy towards China needs to be paralleled by an engagement policy towards the East Asian region. A functional equivalent of the EU's soft power and its approach of bilateral and multilateral engagement of East Asian actors is, therefore, a missing element in US-China relations.¹³ Against this strategic background, the USA is presented with the opportunity to make use of the EU's soft power approach as a reference for a new policy towards China and East Asia that emphasizes the need to facilitate regionalization processes in East Asia.¹⁴

As long as the USA does not develop a regional Asia policy that encompasses an approach to China and – at the same time – to East Asia, the US policy towards China is destined to swing between engagement and containment, or a mixture of both. Such a policy of hedged engagement, that is engagement that consists of political and economic enmeshment of China, hedged by political and military power balancing characterizes current US-China relations. It hinders the development of Euro-Asian soft power.

What are likely consequences of this policy?

It is a consequence of this policy that the Asian region “would like China's meteoric rise to be balanced by a sustained US commitment to defence of the region” but it does not “want to be asked to choose between supporting one superpower over the other”¹⁵. The resulting dilemma for Washington D.C. lies in the consequentiality of its current policy of hedged engagement. The more institutionalized an East Asian regionalism becomes, with an ever more assertive China driving the process, the more political and military power balancing is needed – not only *vis-à-vis* China but also *vis-à-vis* East Asia. In the end, US foreign policy could be forced to develop a hedged engagement policy for East Asia. That would raise the crucial question of how to develop a policy mix in order to be capable of engaging and containing a future East Asian regionalism. It is the inherent danger of the current US China policy that the missing regional component in US-China relations could facilitate the formation of a 'fortress Asia'.¹⁶

The EU's inter-regional relations with Asia and especially the ASEM process offer examples of how the EU and its Member States can take part in moulding the international system. The ASEM process created an inter-regional playing level field that allows for the making and use of soft power. Europe thereby develops the means to exert soft power in the Asian region by co-defining the norms and rules that facilitate the integration of the increasingly assertive Asian power China into a new world order in which regional communities and unions are seeking to become actors in their own right.

In conclusion I would like to argue that it is imperative for the EU and the US to coordinate their policies *vis-à-vis* East Asia. In particular the US's China policy needs to encompass Europe's soft power by co-projecting the principles of multilateralism and regionalism to East Asia. If European and US diplomacy towards China shall not run the risk of facilitating a fortress Asia, China needs to be engaged in inter-regional institutions. Such a development, if managed well, can have an impact on regional and global governance through the management of interdependence.

In the end, the impact of Euro-Asian soft power on regional and global governance will depend on the question whether the US takes an active interest in complementing it or opposing it.

¹ See Sebastian Bersick / Wim Stokhof / Paul van der Velde (eds.), 'Multiregionalism and Multilateralism: Asian-European Relations in a Global Context', Amsterdam University Press, Amsterdam 2006.

² Joseph S. Nye, 'The Rise of China's Soft Power', The Wall Street Journal Asia, 29.12.05.

³ The European track record of supporting institution building in East Asia is vast. The EC has been the first dialogue partner of the ASEAN. Only after having started to engage China through the ASEM process in the middle of the 1990s did the three North-East Asian countries China, Japan and the Republic of Korea and the then seven ASEAN members agree to cooperate in an institutional mechanism and started to formulate common "Asian" positions. This process has strengthened and supported the forces in East Asia that favour a deepening of intraregional cooperation as the inaugural meeting of the East Asia Summit in December 2005 has demonstrated.

⁴ See also Hettne and Soederbaum who argue that "civilian power may have the most relevance in the case of ASEM whereas soft imperialism describes EU's foreign policy relationships towards Africa". Bjoern Hettne / Frederik Soederbaum, 'Civilian Power or Soft Imperialism? The EU as a Global Actor and the Role of Interregionalism', European Foreign Affairs 10: 535-552, 2005, p. 550.

⁵ Global governance being defined as a form of the institutionalization of globalization through regimes and organizations. See Ulrich Menzel, Zwischen Idealismus und Realismus. Die Lehre von den internationalen Beziehungen, Frankfurt am Main 2001, p. 233.

⁶ See also Bjoern Hettne, 'Regional Governance and World Order', in: Sophie Boisseau du Rocher / Bertrand Fort (eds.), Paths to Regionalisation. Comparing Experiences in East Asia and Europe, Marshall Cavendish International: Singapore 2005, pp. 104-127.

⁷ Joseph S. Nye, 'Soft Power: the Means to Succeed in World Politics', New York 2004, p. X. I will make use of the liberal-institutional paradigm of International Relations theory.

⁸ Nye differentiates between three sources of soft power, i.e. culture, political values, and foreign policies, Joseph S. Nye, 'Soft Power: the Means to Succeed in World Politics', New York 2004, p. 10.

⁹ For China's engagement policy towards Asia see David Shambaugh, China Engages Asia, International Security, Vol. 29, No. 3 (Winter 2004/05), pp. 64-99.

¹⁰ For a discussion of this development see e.g. 'The European Union's Strategic Interests in East Asia Study on the economics and politics of East Asian Cooperation and in particular China's role in this process: Challenges and Opportunities for EU policy', Consortium of the European Institute for Asian Studies (EIAS) and Nomisma, August 2005, Brussels; Johannes Dragsbaek Schmidt, 'China's "soft power" re-emergence in Southeast Asia', Copenhagen Discussion Paper, no. 13, June 2006, Copenhagen Business School; Pan Zhenqiang, 'China and East Asia. Regional Cooperation and Community Building', Konrad-Adenauer-Stiftung, February 2006, Beijing.

¹¹ See: Sebastian Bersick, Auf dem Weg in eine neue Weltordnung? Zur Politik der interregionalen Beziehungen am Beispiel des ASEM-Prozesses [Towards a New World Order? On the Politics of Inter-regional Relations: The Example of the ASEM process] Baden-Baden 2004.

¹² For the following see Sebastian Bersick, 'Strategic considerations in the US-China relationship and the role of European soft power', in: Asia Europe Journal, Vol. 4, No.2, pp. 251-164.

¹³ Therefore, a deterrent of security in the Pacific region will result from the ability of the USA to regionalize its policy *vis-à-vis* China.

¹⁴ According to Chinese experts on Asia a majority of Chinese policy advisors hold the view that few if any Asian powers would join a US-led coalition to contain China. Though China's regional concerns still focus strongly on the USA this is why a strategic encirclement of China is only feared by a few Chinese strategists. See Wang Jisi, 'China's Changing Role in Asia', in: Kokobun Ryosei/Wang Jisi (eds.), The Rise of China and a Changing East Asian Order, Tokyo 2004, p. 16 pp.

¹⁵ Michael Vatikiotis, U.S. sights are back on China, International Herald Tribune, 07.06.05, p. 6.

¹⁶ See also Gill and Huang who, with regard to Chinese soft power, argue that a US "neo-containment policy to prevent China's rise is not realistic, and – in the light of Beijing's continued and nuanced use of its hard and soft power – is unlikely to be acceptable to many in the region and beyond". Bates Gill / Yanzhong Huang, 'Sources and Limits of Chinese "Soft Power"', Survival, vol. 48, no. 2, Summer 2006, pp. 17-36, p. 31.